

TEATRUL REGINA MARIA ORADEA

25 septembrie-2 octombrie 2011. ORADEA, ROMÂNIA

Ediția

XVII

FTS
FESTIVALUL
DE TEATRU SCURT
EDIȚIA A XVII-A
ORADEA, 25 SEPTEMBRIE - 2 OCTOMBRIE 2011

PREMIUL PENTRU CEA MAI BUNĂ PIESĂ SCURTĂ

**Concursul de Creație Dramatică
destinat piesei scurte
Festivalul de Teatru Scurt**

Motto:

„Înainte de a ști, femeile bănuiesc!”

L au r e n ți u B u d a u

CAMELEONUL PERFECT

P E R S - O N A J E L E:

Bertrandt-Perfectto (sau invers)

Argane

Tilly

Anere

Rita

Cellia

Silver Boy – impresarul

— 2011

Scena 1

(Bertrandt, Argane)

BERTRANDT: Azi a fost o zi minunată!

ARGANE: Azi a fost o zi minunată!

BERTRANDT: Nicio adiere otrăvită de la crescătoria de vulpi.

ARGANE: Nicio adiere otrăvită de la crescătoria de vulpi.

BERTRANDT: Sărută-mă, Argane!

ARGANE: Sărută-mă, Bertrandt!

BERTRANDT: Mâine, mâine va fi o zi la fel de minunată.

ARGANE: Mâine, mâine va fi o zi la fel... de minunată.

BERTRANDT: Stinge lumina, Argane. Au anunțat și la radio: s-a scumpit curentul cu paisprezece procente!

ARGANE: Patrusprezece virgulă cinci, Bertrandt... Pe ce lume trăiești?! Patrusprezece virgulă cinci.

BERTRANDT: Da, da, chiar și în văgăunile astea curentul costă tot cu paispe virgulă cinci mai mult.

ARGANE: Da, da, chiar și în văgăunile astea, patrusprezece se pronunță tot patrusprezece. Patrusprezece!

BERTRANDT: Dacă nu simțeai nevoia să mă corectezi, ar fi fost o zi chiar minunată. Superbă chiar. Gigea. Mâine, poate chiar încerci să te abții.

ARGANE: Mâine, mâine am să mă încerc să mă abțin. Să mă abțin? Să nu mă abțin? Cine știe ce gogomăanii am să fiu în stare să debitez urechilor tale clăpăuge, mâine... Am să mușc pernele într-un unghi perfect, la 45 de grade, numai ca să fiu o soție desăvârșită, numai

să te fac pe deplin fericit.

BERTRANDT: ...Ca la început, literato?

ARGANE: Da, exact ca la început, când am pornit-o de la lingură, înainte de a avea tu accidentul, blestemăția aia care m-a făcut să nu-ți mai pot spune, cu destulă convingere, cuvinte porcoase sub așternut.

BERTRANDT: Spune-le, spune-le! Știi bine cât de ușor adormi imediat după aceea... Pregătește-ți discursul, purtătoare ilegală de vagin!

ARGANE: Ce folos, săbiuță de cârpă! Ce folos! Oricum mă trezesc dezolată până la urmă.

BERTRANDT: Debusolată. Se spune debusolată.

ARGANE: Dezolată, debusolată... totuna. Ce faci, mă corectezi?! Puțin respect, ce naiba!

BERTRANDT: Doamne ferește! Și pentru că tot veni vorba de religie, haide să spunem o rugăciune realității nefardate.

ARGANE: ...Amândoi?! Ei!

Scena 2

(Bertrandt, Argane)

BERTRANDT: Azi a fost o zi minunată!

ARGANE: Azi a fost o zi foarte minunată! „Super” cu „bă”!

BERTRANDT: Foarte superbă. Nicio adiere otrăvită de la crescătoria de vulpi.

ARGANE: Foarte precist (sic!). Nicio adiere otrăvită de la crescătoria de vulpi.

BERTRANDT: Sărută-mă, Argane!

ARGANE: Sărută-mă, Bertrandt!

BERTRANDT: Mâine, mâine va fi o zi la fel de minunată.

ARGANE: Mâine, mâine va fi o zi la fel... de foarte minunată... Apropo, vezi că-ți miroase gura, ca să nu spun cumva altfel. Du-te și te spală, Bertrandt, de putoarea asta de ceapă putredă amestecată cu hering deshumat.

BERTRANDT: Hering?! De unde hering pe coclaurile astea? Primul supermarket e de-abia la cincizeci de mile... Da, ar fi putut fi chiar o zi minunată, chiar una splendidă. Mi-ai promis că o să te străduiești să muști cum se cuvine cuvintele, mi-ai promis că o să te străduiești să muști cum se cuvine pernele.

ARGANE: Eu?! De-abia le-am apretat. Sunt țepene, rigide.

BERTRANDT: Da, ca și tine. Tu...

ARGANE: Eu?! Ce eu? Când sunt în transă nu se pune.

BERTRANDT: Tu, doar tu...

ARGANE: Puteai să mă oprești la a treia pastilă... Puteai să te oprești la a cincea butelcă. Vezi, asta mă enervează constant la tine, tremuriciule, nehotărârea.

BERTRANDT: Dezvoltă. Du graficul până la capăt, până la marea cea mare.

ARGANE: Chiar vrei?

BERTRANDT: Știi bine că mi-am frecat gingiile cu sare până am înroșit ligheanul, ca să avem, în sfârșit, o pată de culoare intensă în cabana asta... Țasta e mirosul meu nenatural, atunci când sunt concentrat într-o idee absolută, specificitatea mea, lucrul care o să te facă să mă uiți mult mai greu decât ți-ai propus.

ARGANE: Ce porcărie! Chiar. Previzibilule. Toarnă-ți ideile mărețe în gips... Ferește-te! Îmi vine, deodată, să vărs.

BERTRANDT: Numai nu pe pieptul meu perfect arcuit. Nu. Noapte bună!

ARGANE: Pentru cine?!

Scena 3

(Bertrandt, Argane)

BERTRANDT: Azi a fost o zi minunată!

ARGANE: Azi a fost o zi inexplicabil de minunată! Unde îți e siguranța rostirii, retore?! Hi-hi!

BERTRANDT: Chiar impecabilă. Ho-ho! Nicio adiere otrăvită de la crescătoria de vulpi.

ARGANE: Subscriu. Nicio adiere otrăvită de la crescătoria otrăvită de vulpi.

BERTRANDT: Sărută-mă, Argane! Cu patimă, nu așa moleșită ca un ciorap de plastic!

ARGANE: De ce să mă grăbesc? Avem toată, toată viața înaintea. Tot muntele ăsta oblic, rezultatul unei constrângeri de conjunctură. Mai bine nu. Am o reținere... Totuși nu. Nu se cade. Ce-ar zice mamele noastre pe care nu le cunosc?!... Sărută-mă tu, Bertrandt! Blegule!... Fă primul pas! „Un pas mic pentru omenire, un pas mare pentru tine și un pas mediocru pentru relația noastră mirobolantă.” ...Eziți?!

BERTRANDT: Ai dreptate, eu nu am mamă-cenzor care să-mi pună stavilă... Mâine, mâine va fi o zi la fel de minunată... Sper.

ARGANE: „Cine nu speră, prosperă!” Mâine, mâine va fi o zi la

fel... la fel de minunată... la fel de minunată... la fel de minunată... dacă, bineînțeles, ai să le duci corespondența, care zace de douăzeci de zile încheiate pe biroul tău, bătrânelor și stimabilelor Ecrin.

BERTRANDT: Aha, cele trei scrisori lunare, câte una pentru fiecare dintre ele, de la „nepoței” lor obezi din Germania, îndopați periodic la Oktoberfest cu halbe, cârnați și varză acră... Deutschland, Deutschland Über Alles!... Ador Poloneza!

ARGANE: Îl ador pe Haydn tot atât de mult pe cât îl detest pe Hitler, mai ales când te văd cu „degețelele” alea, ca niște crenvurști opăriți, care se chinuie să încropească un ritm! Ai tot atât habar de muzică pe cât am eu de tehnologia oțelurilor speciale pentru podurile suspendate din Brooklyn. Habar n-ai, Bertrandt, să deosebești un de vânjos de un și tumefiat... Nu te băga, dragule, unde nu te pricepi. Clar?... N-ai ghicit, fii fericit! De data asta sunt, nu știu de ce, patru răvașe... Patru?! Înțelegi?

BERTRANDT: Cum să nu! Or fi tras nătărăii cu una la xerox mai mult. Nu s-au mai zgârcit ca dățile trecute. Ha! Prima fisură în exactitatea lor germană... Pe asta au uitat să o timbreze. Nu poartă nici măcar ștampila locului de expediere. Odaliscă, se confiscă!

ARGANE: Bertrandt!!!

BERTRANDT: Bertrandt! Bertrandt! Bertrandt! Be-be-be! Nu știu de ce, toți mă confundați cu un alpinist ahtiat după recorduri. Cu ce ți-am greșit de trebuie să urc, în fiecare lună, pe stâncile alea pleșuve, unde hoaștele Ecrin și-au cocoțat bordeiele sub sacrul găinaț al înaripatelor pe cale de dispariție?

ARGANE: Știi doar că factorul Stips e atât de bătrân și neatent cu gloria lui. A luptat din greu în ultimul război. Dacă-l pierdem și pe el, cătunul poate să se ducă de râpă. E singura celebritate parțial recunoscută de-a lungul întregii ei existențe. Trebuie cumva să învățăm să ne cinstim cum se cuvine moroi, pardon, eroii.

BERTRANDT: Drepti! Ta-ra-ra-ra-ra-ra-ra-ra! mai precis a participat... ceea ce e cu totul altceva, ca și cu testiculele – se leagănă, se lovesc, asudă, participă din greu săracele, dar, la numărătoare, nu se iau defel în considerare... Bătrân, nebătrân, papă leafa statului? Papă. Știi cât câștigă, hahalera? Bineînțeles că nu știi, dar eu știu. Și apoi ai mai văzut vreodată un erou viu? De ce ar trebui să-i desăvârșesc munca boșorogului ăluia pârțait? Desigur, ai o explicație logică pentru asta.

ARGANE: Pentru toate am câte o explicație logică de cel puțin un chintal... Pune-mi întrebarea aia colosală de cinci mii de puncte. Încearcă-mă! Barează-mă! Acarule Păun!

BERTRANDT: Da, stimată doamnă-locomotivă. Sunt convins deja de rezultat. Pentru toate ai cel puțin câte o duzină de explicații logice.

ARGANE: Deci, le duci?

BERTRANDT: Musai. Ador să fac asta. Adu-mi șpilhozeii cu dungi ai răposatului. Să leșine babele alea stătute la vederea pulpelor mele dezgolate. Sunt un gerontofil aproape convins.

ARGANE: Mai ales de când cu accidentul... Na, na, na, na, na, na!

BERTRANDT: Argane! Știi să mă atingi la coarda sensibilă.

ARGANE: În altă viață am fost amazoană-combinezoană. Fac și eu tot ce pot ca să nu uit. Încerc... Noapte bună, Bertrandt! Lumina!!! Pa!

Scena 4

(Bertrandt, Argane)

BERTRANDT: Obsesia pentru perfecțiune a fost blestemul meu... M-am hotărât să devin mamoș când aveam șase ani sau poate chiar cinci. Încă de pe vremea când cei de vârsta mea se jucau cu lopățica la groapa de nisip, atent supravegheați de cohorta de cloști pensionare, am avut de luat hotărâri foarte, foarte grele, chiar imposibile... Să nu credeți cumva că asta nu te marchează, că nu îți mutilează definitiv sufletul inocent ca o coală neînțeleasă de dictando... Care copil normal credeți că și-ar pune cu ardoare ca obiectiv, de la vârsta aceea fragedă și total inocentă, să se benocleze toată viața într-o scorbură, fie ea și roz, când își privește mirat degețelele firave și translucide în plin soare? Unul tâmpit ca mine, desigur, unul „oli” și foarte tâmpit...

ARGANE: Bertie!!!

BERTRANDT: ...Dacă mi-aș fi propus să devin maestru vidanjour, astronom, chiar și agent de curățenie ori de pariuri, aș mai fi fost de înțeleș. Câmpul de investigație și de acțiune e mult mai larg, chiar infinit aș îndrăzni să afirm din proprie experiență și, în plus, universul nemărginit ori cel semifinit suferă de cu tot felul de alte ciudate transmisibile boli... „Ceasul rău, pisica neagră, universul e o coardă!” – vorba cui va care-a spus-o...

Degeaba s-au străduit ani în șir bine intenționatele mătușile

mele coclite să-mi abată gândurile negre și să mă direcționeze înspre o viață de persoană consacrată, cu clondire întregi de agheazmă aruncate discret pe mine în toiul somnului și tone de viniluri cu cântece gregoriene... Hotărârea mea era de nestrămutat – mamoș, mamoș, mamoș, cel mai bun desigur, așa cum alții aspiră să devină mari cântăreți de operă ori de muzică populară...

ARGANE: Bertie!!!

BERTRANDT: ...Îmi descoperisem subit această pornire nefirească, imediat la două zile după aceea, frământând noroiul amestecat cu iarbă, rămas pe ghetele noi după o ploaie năprasnică, cu un cuțitaș bont de plop și, din acel moment, nu am mai avut decât acest ideal pentru materializarea căruia nu am mișcat nici măcar dintr-o singură pleoapă și care, nu știu nici astăzi de ce, a ținut până la fix treizeci și șase de ani, când unei doamne respectabile (Molli sau Tutzy, dacă nu mă înșel – iertate-i fie păcatele cele cu voie și mai ales cele de fără de voie cu imberbii din parcuri!) i s-a făcut milă de stârpitura neîmplinită din mine și m-a lăsat să mă zgâlțâi nestingherit deasupra cotlonului ei greu încercat până a adormit sforăind ca un tractor SD 804, modelul îmbunătățit... Dimineața m-a întrebat evlavioasă, înainte de a-și face rugăciunile pe pernuța tocită de satin, dacă seara trecută am mai stat mult să mă holbez cu lanterna și asta a fost chiar tot, tot, tot...

ARGANE: Bertie, dragule, obsedatule din fașă, aici erai? Du-te dragule și taie iepurii din cușca de sus, că ieri l-am văzut pe motanul bătrânelor Ecrin (da, ăla care ne-a distrus și piticii de grădină fluorescenți) cum se coțobăia de zor cu ei... înțelegi, da? Da? Bertie!!!

BERTRANDT: Sărută-mă, Argane, cât încă nu am mâinile pătate de sânge și puf! Sărută-mă cât să am încredere să înfăptuiesc o crimă în serie de dragul tău... E ascuțit rău cuțitul?

ARGANE: Fii solemn! Ce-ți veni?! Lasă-mă! Poate ne vede cineva.

BERTRANDT: Aici?!... Fii serioasă!

ARGANE: Mai întâi iepurii, iepurașii, Bertie! Nu vreau să-i mai văd pe perversii ăia destrăbălați!... Vrei să-i tai eu?

Scena 5

(Bertrandt, Argane)

BERTRANDT: Bună dimineața, Argane!

ARGANE: Bună dimineața, Bertrandt, criminalule! Spală-te, spală-te temeinic pe dinți! Freacă-te!

BERTRANDT: Spune-mi, ce-i cu prostia asta de scrisoare pe care mi-o tot agiți în față ca pe un evantai chinezesc de dugheană, spune-mi ce-i cu prostia asta?

ARGANE: Mai bine, spune-mi tu. Vezi doar că pe ea scrie foarte clar „Pentru tine!”

BERTRANDT: Și de unde să știu eu că acest „Pentru tine!” e de fapt pentru mine și nu pentru tine?!

ARGANE: Bună întrebare, țuțurel, dar să știi că nu mă duci. Sunt unsă cu toate alifiile, chiar și cu untură de bursuc răzvrătit.

BERTRANDT: Sunt convins. Dacă ai pentru toate cel puțin câte o explicație logică, nu văd de ce n-ai avea și pentru scrisoarea asta buclucașă una ori poate chiar două; ori, de ce nu, o serie completă...

ARGANE: Crede-mă, n-am! Vrei să dăm cu banu'? Și apoi nu pare nicidecum o farsă, nu seamănă defel cu scrisul meu aristocratic de cameristă, țuțurel.

BERTRANDT: Manus manum lavat... Scrisul sacadat al unei mașini nu poate nicidecum concura cu aristocratica eleganță a scrisului de mână... Potolește-te... E jenant să-mi tot spui țuțurel în sus, țuțurel în jos, chiar dacă nu se găsește nimeni să tragă cu urechea lipită de colț.

ARGANE: Ce, vrei să sar coarda?! Liniștește-te, țuțurel, pentru mine e foarte reconfortant... Da, da, deschide-o! Dacă eziți, înseamnă că te simți într-adevăr cu musca pe căciulă. Ai mai cunoscut pe cineva cât ai fost internat la sanatoriu?... Te simți, nu-i așa, cu musca pe căciulă?

BERTRANDT: Tț! Știi bine că nu-mi place defel să umblu acoperit. Știi bine că nu-mi place defel să transpir.

ARGANE: Na-na-na-na-na! Deschide-o odată sau o fac eu!

Scena 6

(Bertrandt, Argane)

ARGANE: „Ascultă, tipule! Să nu crezi că poți fi de negăsit, chiar dacă te-ai pitit în gaura aia puturoasă de șarpe alpin. Nu-mi pasă de depresiile tale reale ori inventate și, ca să fiu așa cum îți place ție, adică sincer de tot, chiar mă doare într-un loc dosnic de ele... Contractul rămâne contract și nu vreau ca, din cauza hachițelor tale ciclice și total previzibile desigur, să rămân „geniule labil” și de data asta cu concertele suspendate... Sunt tot soiul de metode de a te determina să te reîntorci la muzică. La adevărata muzică. Nu încerca să mă faci să ți

le redescopăr... Ce-a fost cu tentativa aia penibilă de înscenare a propriei tale sinucideri? Ha?! Mă dezamăgești, mister Perfectto, după toate câte am făcut, construit și aranjat pentru tine. (Aici ar trebui să urmeze o enumerație, dar știi că sunt un băiat fin, poate prea fin, încât am început să mă tocesc singur de imperfecțiunile cotidianului tău...)

Credeam că ai o imaginație mult mai bogată și proaspătă decât a mea. Aștept, de urgență, să iei legătura cu mine sau cu Tick Pearson. Te avertizez, răbdărica mea e pe sfârșite. A trebuit să cheltui o avere frumușică cu detectivii de la Amprints până să dau de tine, dar, în fine, am slavă Domnului de unde să recuperez... Ce dracului ești atât de ciufut?! Ești în culmea gloriei, de ce vrei să dai cu piciorul la absolut tot, la tot ce-am clădit, la tot ce-am construit împreună?!

Ce ți s-a mai năzărit, așa deodată?! Să ieși din cursă când încă se calcă publicul în picioare pentru a mai pune mâna pe un bilet la concertele tale (pe care, fie vorba între noi, știi că le consider niște elucubrații jalnice), unde brigada de poliție călare este întotdeauna nevoită să intervină pentru a face ordine la intrări, este un semn clar de debut furtunos de alzheimer... Dacă nu te gândești la cariera ta, gândește-te măcar la liota de femei obsedate care te urmărește cu înverșunarea unui harem abandonat în toate turneele tale... Gândește-te la Cellia căreia i-ai dat vagi urme de speranță și care a renunțat definitiv la Metropolitan în favoarea ta și a carierei tale... Ce femeie!!! mai rar! mai gândește-te, dar nu, nu prea mult. Programările încep din septembrie, pe 19.19.19.19. Reține acest număr. Notează-l undeva în creierul tău micuț și ahtiat după zdrențele libertății. Ai timp destul până atunci să exersezi, dacă mai poate fi vorba de exersare la un tip atât de dotat pentru muzică: „VRĂJITORUL INIMILOR ALBASTRE”, „VIOARA ÎNARIPATĂ”, „BALSAMUL LUI ORFEU”, „ARTILERIA GREA A VIORII”, „AMBASADORUL CELEST AL LUI MOZART” etc etc etc și alte asemenea rahaturi. Da, nu-ți mai da ochii peste cap, vrăjitorule, că te cunosc de acum mai mult decât pe mine, toată media vuită... E vorba despre tine, despre cine altcineva, Perfectto.

Silver Boy.

P.S. N-o mai fă pe nebunul, te rog, de dragul vremurilor fericite de altă dată. Cruță-mă să-mi încarc anemica conștiință cu vreo faptă josnică. Sun-o măcar pe Cellia sau caută-ți un duhovnic calificat!”

Scena 7

(Bertrandt, Argane)

BERTRANDT: Nu trebuia, în niciun caz, s-o desfăci. E clar că-i o greșeală și nu una mărunță. Să i-o returnăm de îndată aiuriturii ăluia de Stips. Fă-mi, te rog, niște pap sau știi ce: mai bine s-o aruncăm în șemineu...

ARGANE: De când cu frământările astea globale se rătăcesc zilnic câteva zeci de mii de scrisori. Dacă s-ar fi găsit vreunul cu fantezie, încă de la începuturi, să-și tapeteze acoperișul și pereții exteriori cu ele, ar fi existat (prin puterea imitației, firește) cel puțin un orașel de mărime medie de formula asta... Îți dai seama ce impact turistic ar fi avut? Toți ageamiii s-ar fi îngrămădit ca la urs ca să scormonească prin poveștile astea pierdute, căci se știe că uitatul prin gaura cheii e sport universal valabil acceptat.

BERTRANDT: Bați câmpii. Nu mi-ar fi plăcut defel să locuiesc într-un asemenea loc și apoi gândește-te, madam, la incendiile spontane care ar fi izbucnit... Bieții de pompieri n-ar fi avut o secundă răgaz, ar fi alergat de colo până colo până s-ar fi... Teoretic e frumos, practic e un dezastru. Prefer pustietatea asta plină de stânci colțuroase... De altfel și medicul curant e cam de aceeași părere.

ARGANE: Se pare că singurul atu al acestui loc e aerul.

BERTRANDT: Dacă n-ar intra din când în când în ecuație fraierul și crescătoria de vulpi cu miasmele ei de orhidee pătrunzătoare.

ARGANE: Nu se pune... Știi, mă gândeam ce-o fi cu Cellia asta? Trebuie ca să fie ceva de capul „tipului”, de vreme ce i-a sucit mințile până-ntr-atât de a tăiat-o pe arătură găsculița din haremul de la Metropolitan.

BERTRANDT: Treaba ei, treaba lor. Nu e treaba peștilor să judece peștii... Ce facem totuși cu scrisoarea?

ARGANE: Chiar suntem obligați să luăm în seara asta o hotărâre?

BERTRANDT: Adu-mi desertul!

ARGANE: Eu sunt desertul!

BERTRANDT: Noapte bună, Argane!

ARGANE: Fi-ți-ar gura aiurită, Bertrandt!

Scena 8

(Bertrandt, Tilly, Anere, Rita)

RITA: Mulțumim pentru iepurii de casă, domnule Bertrandt, demult n-am mai avut asemenea delicatessen.

ANERE: Mulțumim și pentru scrisorisen, domnule Bertrandt. Dacă nu le-am primi în fiecare lună, cred că Tilly și Rita ar muri de îngrijorare. Eu nu, căci nu mă las așa ușor păcălită.

TILLY: Iodlere și islere! Mulțumim, mulțumim pentru vizitisen, domnule Bertrandt... Ce șpilhozei remarcabili, care vă pun în evidență pulpele bronzate la bec... Și cămașa care stă să pocneascăă!

ANERE: Tilly! Fii demnă! Menopauza e un cuvânt care pentru tine n-a însemnat chiar nimic?... Potolește-te, pentru numele lui Dumnezeu!

TILLY: Chiar dacă nu vă e chiar lesnesen să urcați până aici, mai poftiți, mai poftiți pe la noi cât încă mai ține zăluda asta de vreme.

BERTRANDT: Desigur, desigur, doamnelor-domnișoare. Dacă n-aș fi atât de ocupat, aș trece pe aici zilnic, uneori chiar și de nouă ori.

ANERE: Ocupatsen?! Noi nici nu mai știm cum să ne umplem timpul. Împletim în neștire căciulițe și botoșei din păr de capră (căci știi desigur că avem două capre de rasă pe care le tundem regulat, sub formă de tablă de șah, cu foarfeca de mână), apoi deșirăm tot și o luăm ușurel de la capăt fără să crâcnim. Bineînțeles că același model cu brazi stilizatsen, desigur. Consecvență, da, față de tradiție. Doi pe față doi pe dos... Cu ce sunteți atât de ocupatsen și de preocupatsen, dacă nu vă e cu supărare, domnule Bertrandt? Dați-ne o idee! O vagă și minimală idee.

BERTRANDT: Mă ocup cu gândurile. Le frământ ca un brutar, de tavan, cât e ziua de lungă și tot nu ajung să le dau de capăt... Credeți că ar trebui să mă inițiați în tainele împletitului?

TILLY: Mai încape loc de întorsen?

RITA: Ce drăguț, dar nu. Talentul introspectiv masculinsen nu trebuie în niciun caz irosit. Nu, nu. Împletitul e o îndeletnicire prea feminină și, în plus față de noi, se pare că beneficiați de un tavan foarte lustruitsen... Dacă vreți, putem să vă împletim un ilic la comandă. Data viitoare, promit să vă întâmpinăm cu o delicioasă plăcintă din resturi de iepure fierte în vin.

BERTRANDT: Mulțumesc, sunt vegetarian sau ceva care se termină cu „nan”.

ANERE: Asta explică multe.

RITA: Chiar totul.

TILLY: Iodlere și islere! Aș fi fost în stare să jur că Stips e un mincinos. E cel mai mincinos părțâitsen pe care l-am cunoscut

vreodată. Spunea că te-a văzut, înainte de sărbători, gâfâind cu o pulpă afumată de porc în brațe. Ce poresen.

BERTRANDT: Pe atunci nu eram... V-ați gândit vreodată să vă organizați într-un grup cameral? Colinde, colinde! V-ați gândit vreodată să vă organizați într-un cenaclu?

RITA: Vai, dar nu cumva ai înțelesen că... Nu contează, vă punem la pachet, pentru drăguța de Argie. E atât de tristă ca o babă super comunistă.

TILLY: Tot timpul e tristă ca o babă super comunistă, cu toate că sunteți un bărbat arătos și cu prohabulsen generos. Șpilhozeii ăștia gata-gata să pocnească sunt o dovadă destul de elocventă.

BERTRANDT: Colinde, colinde! Suferă de o miopie avansată. Din cauza asta nu deținem nicio oglindă credibilă în proprietatea noastră.

ANERE: Foștii noștri bărbat sen erau niște pocitanii încrâncenate care, când scoteau apa colorată din ei, se puneau pe ciuci, ca femeile, cât despre îmbrăcăminte erau foarte conservatori. Mai conservatori decât niște ciocli... De asta n-am păstrat nicio fotografie cu dânșii.

TILLY: Da, da, de-abia acum mi-am dat seama... are o tristețe atipică.

BERTRANDT: Cine, Argane?!

TILLY: Nu, distinsa mamă a ei. Tot nu aveți copii, nu-i așa? Tot nu aveți pentru cine să cumpărați cofraje de ouă Kindersen de sărbători, nu-i așa?

RITA și ANERE: Tilly!!!

BERTRANDT: Înainte de a urca până aici, n-aveam. Dacă au apărut ceva noutăți între timp aș putea să mă întorc, înainte de apus, să confirm.

TILLY: ...O fi din cauza altitudinii. O cură la mare depărtarsen e întotdeauna binevenită. Dacă sunteți interesați, v-aș putea recomanda să ardeți niște ierburi amestecate cu păr de capră sută la sută natural. Trebuie numai să puneți cenușa într-un săculetsen sub lenjerie și să sloboziți, înainte de răfuială, câteva incantații. Numai să fiți ferm convinși. Asta este condiția.

RITA și ANERE: Tilly!

RITA: Spune-mi, Bertrandt, acum câteva nopți, înainte de eclipsa de lună, s-au auzit dinspre hambarele alea părăsite niște scârțâituri parcă trimise din iadsen.

ANERE: Și niște urlatsen.

TILLY: Scârțâituri și urlatsen!

RITA: De fapt erau urlatsen și scârțâituri, deși nu pot să jur că erau chiar în ordinea asta.

BERTRANDT: Desigur, vi s-a părut.

ANERE: La toate trei deodatsen?! Lasă-mă!

TILLY: ...Când cobori, n-ai vrea să treci pe acolo? Să arunci, să zicem, un ochi avizat. Cine știe ce vagabondsen lipsit de igienă s-o fi pripășit.

ANERE: ...Să nu fie cine știe ce satanișten, din ăia pe choppere!

RITA: Ai văzut câte se întâmplă. N-am vrea ca data viitoare, când mai apari cu șpilhozeii ăștia sexi, să ne găsești căpățânile aliniate indecentsen pe pervaz. Dacă vezi ceva suspect, dă-ne un semn.

TILLY: Putem să contăm, nu?

Scena 9

(Bertrandt, Argane)

ARGANE: În sfârșit!... Ești numai bun de trimis după aia cu coasa. Până acum jumătate de oră s-a învârtit un elicopter din ăla mic pe care scria Amprents, la doar câțiva metri deasupra cabanei, de a desprins obloanele din țâțâni, ba chiar și câteva plăci de ardezie din acoperiș. Nu părea să fie nicidecum de la poliție (dracul să-l ia!), căci, imediat cum am ieșit cu pușca cea veche pe verandă, a șters-o fără urmă, nu înainte de a scăpa o mică lădiță de care n-am avut curajul să m-ating... Orice-ar fi fost nu pare lucru curat și cred c-ar fi bine să raportăm, fără ezitare, autorităților întâmplarea.

BERTRANDT: Unde e lădița?

ARGANE: Atât ai să spui „unde e lădița”?! Nu vezi că tremur toată după cutia de calmante pe care am vârat-o adânc în mine... Râzi, da? Râzi?! Încă de când te-am luat, am știut că nu faci nici două parale și că-mi pierd inutil vremea și aspirațiile nefeciorelnice cu tine. Visam să mă mărit cu un om însemnat, făcut să cucerească universul și iată cu ce bicsnic m-am pricopsit... M-ai dus, Bertrandt, m-ai dus!

BERTRANDT: Gura, sparto! Gura, spartano!

ARGANE: Tonul! Să nu îndrăznești... Sunt o ființă slabă și ai datoria elementară, de soț fără patalama, să mă aperi... Grea, grea, da tot am adus-o în casă, doar nu era s-o las să zacă sub ploaia asta mărunță. Măcar cu atât să ne pricopsim și noi după stricăciunile provocate acoperișului. Dacă vor veni s-o recupereze, putem să

deschidem și noi melița.

BERTRANDT: Asta e?! Presimt că lada asta aparent inofensivă o să ne despartă... Arunc-o în prăpastie! Deschide ușa!

ARGANE: Mă opun categoric. Orice obiect găsit pe proprietatea noastră se cheamă că ne aparține. Asta scrie la lege și, după cum prea bine știi, în cătunul nostru legea, chiar dacă uneori pare puțin cam a dracului, e sfântă de-a binelea. E menționată și în imn ca drept „Sfânta Fărădelege!” De altfel și pe asta scrie „Pentru tine!” Vezi?... Ce vrei mai mult?!... Ce ai?... Nu te-am mai văzut niciodată atât de furios. Blegule!

BERTRANDT: Ți se pare. Tot ceea ce vine din exterior mă irită. Tot. Știi bine de ce ne-am retras aici!

ARGANE: Amintește-mi!

BERTRANDT: Crezi că mai este cazul?

ARGANE: Amintește-mi!

BERTRANDT: Mă foarte abțin.

Scena 10

(Bertrandt, Argane)

ARGANE: Chiar îți mai aduci aminte cum ne-am cunoscut, Bertrandt?

BERTRANDT: Bineînțeles, îmi aduc, cum să nu-mi aduc aminte, Argane. A fost acum două veri.

ARGANE: Ierni, Bertrandt, ierni și erau trei.

BERTRANDT: Erai atât de frumoasă și purtai o rochie strălucitoare!

ARGANE: Eram?! Toată viața am purtat doar pantaloni negri cu vipușcă, mulați desigur, ca să atragă atenția... Aveai un aer atât de pierdut. Parcă voiai să fugi de ceva sau de cineva... Erai îmbrăcat într-un halat mov, de spital și aveai o vânătaie imensă la ochi... Aveai tălpile goale ca Woody Allen. Mare noroc ai avut, băiete, cu pasiunea asta secretă a mea pentru podomanție. Cu tălpile alea zdrențuite și pline de noroi m-ai cucerit, cu tălpile.

BERTRANDT: Și tu cu rochia aia dementială prin care ți se vedeau chiloții cu șnur!... Și de-abia acuma mi-o zici? Dacă știam, mă descălțam mai des. Credeam că te-am cucerit cu spiritul meu, cu aura...

ARGANE: Cu sau... Ptiu! Era să mă scap, era să spun o prostie. Imediat mi-am dat seama că ești al nimănui... tot după tălpi. Imediat. Prea aduceai a față de câine jigărit. Chiar și mirosul tău aducea pe atunci cu cel al unui câine jigărit... Prea mergeai pe mijlocul străzii.

Prea erai parcă din altă operă. Nici nu știai prea bine cum te cheamă. Eu te-am botezat, Bertrandt. Scuze. Nu mi-a venit alt nume în cap pe moment... Sună cam incestuos, dar îți sunt și nașă și amantă în același timp.

BERTRANDT: Niciodată nu m-am dat în lături din fața căsătoriei cu propria nașă, numai că n-ar mai fi avut cine să ne țină în spate lumânările.

ARGANE: Le-am fi putut pune pe un suport sau într-o găleată cu nisip.

BERTRANDT: De ce te crizezi? Știi doar că te-am cerut de nevastă, podomanță, de enșpe ori. Ar fi fost suficient să spui, măcar o dată, da.

ARGANE: Mai precis de două ori... Înțelege, nu pot să port tot timpul da-urile la mine ca pe niște sarsanale de rezervă... Nu pot, frate, să pronunț un da oficial în fața unui ins fără acte... Nu pot să spun da în fața unui om fără trecut și fără... De fapt, cred că nici nu sunt în stare să pronunț cuvântul ăsta... De fapt, cred despre acest cuvânt că, încă, nici nu a fost inventat pentru mine și pentru albine...

BERTRANDT: Exact ca și propria mea persoană. Ce coincidență. Nici ea nu este în stare să pronunțe „nu-nu-nu” și „buhu-hu”.

ARGANE: Mai ales” buhu-hu”, cu toate că ești ursuz ca o bufniță vitgină. Am remarcat. Suntem atât de incompatibili. Mult prea incompatibili. Ca plus și minus. Ca terchea și cu berchea.

BERTRANDT: Acum că am stabilit clar cine este „buhu-hu”, hotărăște tu cine este „plusul”, cine este „terchea”... Vezi c-am pornit cronometrul... hotărăște tu!

ARGANE: Las-o baltă! E o responsabilitate prea mare, chiar uriașă. Dacă aș încerca să mă metamorfozez într-o balanță mincinoasă, spune-mi, ți-aș fi mai pe plac? Hai, nu te îmbufna. Să uităm tot... Stai, unde pleci? Nu desfacem, totuși, lădița asta buclucașă?

BERTRANDT: Știu ce conține. Un pașaport elvețian cu moaca mea și numele altcuiva, zece carduri, ceva cash, un carnet de cecuri, un bilet de avion, un telefon de ultimă generație gata încărcat... și o agendă.

ARGANE: Exact!!!... De unde știai?... Ești clarvăzător? Spune-mi că ești... ai dezlegare parțială... Minte-mă frumos!

BERTRANDT: Poate am să încerc cândva, dar acum, stai, stai liniștită. Relaxează-te! Dă-mi pelerina roșie, poate mă întâlnesc cu

vreun cumătru lup... Cronometrează. Mă întorc în cel mult două ceasuri, maxim cinci.

ARGANE: Am mai găsit și un costum, o cămașă și o pereche nouă de pantofi.

BERTRANDT: Negri. Numărul 43, desigur... 43?

ARGANE: 43. De unde... Ți s-a urât cu binele? Ce faci? Unde pleci pe vântoasa asta?

BERTRANDT: Până la hambarele părăsite... Nu auzi muzica?

ARGANE: Ce tot bâigui? Fii serios! Dacă răcești, te tratezi singur! Ai înțeles?

BERTRANDT: Sigur, blând-o... Mai ai rochia aia demențială?

ARGANE: Da.

BERTRANDT: Arunc-o!

Scena 11

(Bertrandt, Argane)

BERTRANDT: Împuțită a fost noaptea care a trecut!

ARGANE: Nu știu de ce, dar e prima oară când intru în rezonanță cu tine. Foarte, foarte împuțită, deși a bătut toată noaptea vântul... Furtună de mai, ce mai! Schimbă-ți odată hainele astea fleșcăite!

BERTRANDT: Toate duhurile alea de la crescătoria dezafectată de vulpi, Argane, toate. Nu mai am rezistența de altă dată, rezistența de care eram atât de mândru... Nici vânturile de mai nu mai sunt atât de eficiente ca altă dată... Parșivele.

ARGANE: Duhori, duhori, duhori... Mi-au intrat peste tot, până și sub unghii, atât de adânc încât îmi vine să mă dezbrac de piele ca de o cămașă slinoasă. Să plecăm de aici, să fugim Bertrandt!

BERTRANDT: Îhî! Sărută-mă, Argane!

ARGANE: Știi că nu ești pretențios! Cel mult, prețios. Sărută-mă tu, tu Bertrandt sau mai bine sărută-te singur pe unde poți; că doar tu ești acela care s-a întors de pe coclauri! Domnule Ulise! Molăule!

BERTRANDT: Cândva șampania era preparată și din struguri... Ah, vulpile astea... Sunt atât de epuizat, Penelope a mea, ca o batistă stoarsă, de parcă aș fi cântat chiar eu.

ARGANE: Tu?! Doar la fluierul piciorului... Ești tot atât de dotat pentru chestia asta cu scârțâitul ca un asin pentru levitație... Măcar de l-ai fi prins pe individ, măcar de l-ai fi încătușat.

BERTRANDT: Am alergat toată noaptea cu cătușele după el, când înaintea, când în spatele lui... ce vrei mai mult?

ARGANE: Trombonistule. Trebuia să te străduiești mai vârtos. Să fii alergat și la stânga și dreapta lui. Să fii alergat și în locul lui. Să fii făcut tot ceea ce ar fi trebuit să facă el, astfel încât să-l anulezi, să-i iei definitiv maul. Așa ar fi fost corect. Pune-te în locul meu. Sunetele astea tembele o să mă omoare, încetul cu încetul, de inimă.

BERTRANDT: Da' de ce atâta grabă?! Am auzit că bolile astea de inimă sunt unele din cele mai boierești boli, iar trecerea în neființă cu ajutorul lor e chiar o adevărată binecuvântare.

ARGANE: Să mă ferească cerul de o așa binecuvântare... Prefer mai bine să-mi bag unghia-n gât, ori să mă arunc, ca o batistă de dantelă în hău, de scârba vreunui nas falnic. Măine, de fapt azi, să sperăm că nu va fi o zi la fel de minunată ca noaptea care-a trecut...

BERTRANDT: Dă-mi un prosop! Nu ăla sintetic! Zgârie!

ARGANE: Freacă-te și taci! Muzica aia pe care ai auzit-o venind dinspre hambare am auzit-o până la urmă și eu, dar de-abia la o jumătate de ceas după ce-ai plecat. Suna foarte, foarte nasol. Urăsc viorile... cât despre scripcari ce să mai vorbim. Se spune că, odată, într-o noapte fără lună, unul dintre aceștia s-ar fi prăbușit într-o groapă adâncă în care căzuse, cu puțin timp înaintea lui, un lup sur. De frică, lăutarul a început să cânte, fără încetare, cu foc... Peste trei zile, când în sfârșit și-au adus aminte rudele de el, au dat de groapa în care nenorocitul cânta la singura coardă care îi mai rămăsese întreagă, față în față cu lupul căruia îi picau ochii în gură de somn...

BERTRANDT: Ai auzit-o și tu, Argane? Și care-i poanta?! Te referi la interpretare, nu? Folclor!... Atunci, acum ești convinsă că nu sunt un nebun iremediabil.

ARGANE: Foc, foc!... Nu chiar. Convinge-mă!

BERTRANDT: Ba da, una spui și alta raționezi... dar te prefaci ca să mă protejezi.

ARGANE: Apă, apă!... De cine, Bertrandt, de cine?!

BERTRANDT: Hai nu te prosti, bineînțeles că e vorba de persoana ta. Ai un mod foarte special de a-ți arăta afecțiunea.

ARGANE (bolborosește muzical): Apă, foc! E tot atâta afecțiune necondiționată între noi ca între un agent de ecarisaj și obiectul activității sale. Puah!... Măine, mâine am să mă încerc să mă abțin. Să mă abțin? Să nu mă abțin?... Foc, apă! Cine știe ce gogomânii am să fiu în stare să debitez urechilor tale, mâine... Da, da, numai mâine nu-i poimăine... Am să mușc pernele într-un unghi perfect, la 45 de grade,

numai ca să fiu o soție desăvârșită, numai să te fac pe deplin fericit.

BERTRANDT: Perfect la 45 de grade?... Ca la început, literato?

ARGANE: Da, exact ca la început, când am pornit-o de la lingură, înainte de a avea tu accidentul, blestemăția aia care m-a făcut să nu-ți mai pot spune, cu destulă convingere, cuvinte porcoase sub așternut.

BERTRANDT: Taaaci!

Scena 12

(Bertrandt, Tilly, Anere, Rita)

BERTRANDT: Paganini n-a fost niciodată un om cu scaun la cap ori vreo poartă dărăpănată de mănăstire. Toată viețișoara lui a mâncat, a băut și și-a făcut mendrele cu cine, unde și pe unde-a vrut... De altfel, niciunui violonist care se respectă, scaunul la cap nu face bine. Toiaagul la cap face foarte bine. Niccolò Paganini, sau mai pe scurt Pag...

RITA: N-aș fi putut bănuî în veci că avem un vecin atât de rasatsen.

ANERE: De la înălțimea asta toți vecinii ne păreausen a fi niște așchimodii, niște prostănaci agreabili.

BERTRANDT: Ordinarele riscuri ale habitatului extrem, domnișoarelor-doamne... La altitudinea asta, termenele de comparație depind de extrem de multe variabile.

TILLY: Sunteți... ești prea îngăduitor. Spune-mi, ai remarcat că, de când ai venit aici pentru ultima oară, ți-ai lăsat plete? Parcă și degetele ți s-au mai lungit... Cum de unde știi? Nu scap niciun motiv lugubrusen ca să te studiez în amănunțime. Sunt, de fapt, inofensivă nu intempestivă. Numai gura asta nerujată e de mine... Ești blond naturalsen?

BERTRANDT: De fapt, care era tema discuției noastre libere?

RITA și ANERE: Tilly!!!

TILLY: Pumnii în gură nu prea ajută la socializare, fețelor dosite. Măcar eu spunsen ce gândesc.

ANERE: Gândești?!

BERTRANDT: Craiul ăsta e motanul dumneavoastră? Mi se pare foarte inactiv. Nu iartă nimic din ce prinde.

TILLY: Animalele simte (sic!) oamenii buni... Te referi, cumva, la șoarecisen?

BERTRANDT: Și la ei, dar nu într-un mod foarte special. Pasiunile mele îndopate cu heliu se nutresc spre altceva.

RITA și ANERE: Ce anume?

BERTRANDT: Intraductibil. Indefinibil. Glorificabil.

ANERE: Nu contează. În casa asta toți toarcem non-stopsen. Mai ales el. De altfel l-am și poreclit Torcălăul.

BERTRANDT: L-ați poreclit?! Și care e numele lui de fapt?

TILLY: „Pisică”, care să fie... e la mintea cocoșului.

BERTRANDT: Jucați tare, domnișoarelor-doamne, prea tare pentru mine. Măcar dacă am fi jucat poker. De altfel nici nu înțeleg prea bine de ce-mi pierd vremea pe aici.

RITA și ANERE (*iritate*): Nici noisen.

TILLY (*relaxată*): Ești atât de subtil încât o să te înțelegem de-abia la întrecerea porcilor zburătorisen. Se vede că ești specializat în dodii cu strungăreață.

RITA: Decât în rodii mai degrabă-n dodii, surioarelor.

TILLY: Argane în ce e specializată? E specializată în ceva?

BERTRANDT: Da. În făcut sex cu creierii mei, în asta este specializată. E profesoară. În curând își va da doctoratul.

RITA: Orice femeie, înainte de a ști, bănuiește. Cu toate suntem specializate în făcut sexsen cu creiere bărbățești. Păcat că ai noștri n-au mai rezistat ca să confirme.

Cotoiul Ecrinelor miaună lung ca sirena lui Vasile Roaită, înainte de a fi împușcat, cu suficientă tragere de inimă, de către copoii capitaliști.

RITA și ANERE: Cred că știi, cred că bănuiești de ce te-am chemat cu tulnicelesen.

BERTRANDT: Chiar bănuiesc, doamnelor-domnișoare, chiar știu.

TILLY: Se vede că n-a lustruit degeaba tavanele pe unde-a trecut...

RITA: Chiar așa, de ce crezi că te-am chemat? Doar nu pentru furorile șpilhozenilor... în niciun cazsen.

BERTRANDT: Ok, mă declar înfrânt. Știi că nu știu că știți!

ANERE: Am vrea să te rugăm să nu mai încerci să-l fugărești pe vagabondsen acela de la hambarele părăsite. E atât de imaterial, aproape ca o idee... Felicitări! V-ați sincronizat mișcările perfect până acum. Mai precis, tu ți-ai sincronizat mișcările ca să intri în ritm cu elsen. Tot timpul când îl fugăreai se auzeau numai două tălpoaie: duf-duf! leap! leap!...

RITA: Ba nu! Se auzea: duf-leap! duf-leap!

TILLY: Greșeală! Leap-duf! Leap-duf!

ANERE: În fine, a început să ne placă muzica lui, chiar am început să fim un picuț dependentsen.

BERTRANDT: Sunteți sigure?

RITA, TILLY și ANERE: Absolutsen!

ANERE: Dacă-i vei face un rău, oricât de mic, te vom urî pentru asta.

TILLY: N-ai vrea să afli cu câtă ardoare poate urî clanul greusen încercat al Ecrinelor. Dacă ar mai putea să depună mărturie, foștii noștri soți ți-ar putea relata tot felul de istorioare care să-ți facă frumosul păr cârlionțat măciucă. De altfel, conform rapoartelor, toți trăisen au murit cu părul făcut măciucă.

Sunet de lanțuri putrede, târșâite pe o dușumea murdară de piatră.

RITA: Asta esen. Ne naștem pe rând, dar murim pe sărite

BERTRANDT: Un permanent gratuit, gen Bob Marley, reprezintă întotdeauna o binecuvântare pentru gloria celor prematur decedați...

TILLY și ANERE (*intonează dietetic*): Gloria! Gloria!

RITA: Fetelor! Întotdeauna, domnule Bertrandt, dacă ați observat cumva, un look extravagantsen de felul acesta aduce, purtătorului său legitim, ceva foarte special.

ANERE: Gata cu pălăvrăgeala, tinere! Ia pulpa asta săratsen de capră și du-i-o!

RITA: Ia și pledul ăsta împletitsen!

TILLY: Din partea mea, du-i duzina asta de chibrituri și cutia asta de tabacsen englezesc, nu înainte de a-l atenționa blând că fumatul dăunează foarte grav sănătății. Poți să-i ții și o scurtă prelegerensen despre efectele dăunătoare ale nicotinei.

ANERE: Totuși, fără exagerări!

BERTRANDT: Îmi pare rău că trebuie să v-o spun, dar Argie a mea are cu totul alte vicii...

RITA: Să și le păstreze. Nu ne interesează defel infatuările ei de prost gustsen.

BERTRANDT: E totuși soția, pardon, amanta mea oficială. Cum puteți să discutați așa despre ea?

RITA și ANERE: Cu limbile. Cu ajutorul și grație aparatului vorbirii din dotare.

TILLY: Credeam că ai înțeles de la început că darurile sunt

pentru vagabondsen, pardon, pentru artistul altruist.

ANERE: Surorile Ecrin știu să susțină cultura, adevărata artă... Asta să nu i-o spui, o să subînțeleagă.

RITA: Spune-i că obiectele sunt din partea unor admiratoare cunoscătoare și că am fi în culmea fericirii să rămână în cătunul nostru cât mai mult timp.

ANERE: Spune-i că-l așteptăm bucuroase la ceai.

TILLY: Întreabă-l, discret, dacă nu e cumva însuratsen.

TILLY și ANERE (*intonează și mai dietetic*): Gloria! Gloria!

ANERE: Hai, pa! Mult pa!

Scena 13

(Bertrandt, Argane)

ARGANE: Ce noapte minunată! Ce noapte de vis!

BERTRANDT: Ce noapte de coșmar! Brr!

ARGANE: Aerul devenise atât de înmiresmat! Eu, atât de ușoară! Ca o buburuză cu șase puncte!

BERTRANDT: Animalele! Cred că, deodată, toate vulpile astea au fâtat câte șaptezeci de pui. Și pentru cineva dotat cu o modernă mască de gaze i-ar fi fost aproape imposibil să reziste. Sunt plin de noxe, sunt plin de otrăvuri... Când am făcut duș, m-am frecat intens cu piatra ponce peste tot, încât am devenit o mare rană.

ARGANE: Nici nu... nici nu cred că mă voi atinge de apă, cel puțin două săptămâni, ca să nu șterg de pe mine mireasma iubirii... O, Bertrandt! Realule!

BERTRANDT: Of, Argane! Sugativă!

ARGANE: Seducătorule, magicianule, vrăjitorule! M-ai adus până în al nouălea cer! Am depășit toate frontierele cunoașterii, toate barierele visului, toate limitele imaginației.

BERTRANDT: Mă simt ca Orfeu care a coborât în infern! Tare aș vrea să uit totul, mă rog, aproape totul. Neg.

ARGANE: Ce negi?

BERTRANDT: Nu neg nimic, spuneam că ai un neg.

ARGANE: Posibil. Nu se spune neg, se spune aluniță. Și Marilyn Monroe avea una de asta deasupra buzei... dar era măsluită, era făcută cu creionul dermatograf.

BERTRANDT: Continuă! Curaj!

ARGANE: Am să notez noaptea asta pe o broderie strălucitoare pe care am s-o atârni la intrare. Să afle toată lumea cât am fost de

fericită cu tine, iubitule...

BERTRANDT: Dacă m-aș putea ascunde în fundul pământului aș face-o, fără regrete, pentru totdeauna... păcătoasă cu negi.

ARGANE: Sfântule cu aură... Ai reușit să-mi acordezi la perfecție toate corzile. Toată noaptea, degetele tale măiestre au cântat pe trupul meu, ca pe o vioară, simfonia aia ciudată pe care am auzit-o dinspre grajduri, toată noaptea... Ce concert! S-o luăm de la început și iar de la început... *Again and again!* Acum mă simt cu adevărat pregătită pentru tine, numai pentru tine... Ia-mă, ia-mă o dată pentru totdeauna. Nemunciule! Cere-mă chiar acum de soție!

BERTRANDT: Proasto... De ce ar trebui să ne nenorocim?!

ARGANE: Cum de ce?! Acum e momentul ideal și fatal. Doar pentru asta ai îmbrăcat costumul ăsta de ginerică, cămașa asta albă, cu papion de mătase, pantofii de lac mărimea 43... Pentru asta, nu?! Spune-mi că pentru asta!

BERTRANDT: Nu. Uیți că mai am în mână o valiză. Valiza astanouă din piele lăcuită de șacal.

ARGANE (în transă): Șacal, ce frumos! Ce animal de treabă este șacalul!... Pentru luna de miere, nu?! Stai să-mi aduc și eu câteva lucruri. Stai să-mi aduc cămașa de noapte și periuța.

BERTRANDT: Nu.

Formează un număr scurt pe telefonul mobil.

BERTRANDT: Da, Silver Boy. Da. Lasă prostiile. Mă simt pregătit... Sunt pregătit. Vrei să jur?! Da. Poți să trimiți elicopterul. Da. Cât mai repede. Chiar acum. Da. Da. Da.

Scena 14

(Bertrandt, Argane)

Bertrandt legându-se periculos la înălțime, pe o scară instabilă de funie. Curenții generați de palele elicopterului îi flutură pletele date pe spate și hainele elegante. Zgomote specifice, foarte intense, care de-abia fac să se deslușească vorbele.

ARGANE: Pune-mi întrebarea de cinci mii de puncte, Bertrandt! Pune-mi-o, tovarășe de saltea! Pune-mi-o, camarade de icnitori!

BERTRANDT: Încetează, te aud vecinele de cavouri! (răsună frânturi de „Gloria! Gloria!”) Nu mă cheamă... nu m-a chemat niciodată Bertrandt... De altfel, nici nu îmi place numele ăsta imbecil, numele ăsta derizoriu și lugubru de țăp. Ce dracului, nu mai ai demnitate deloc?! (o împinge brutal cu piciorul) Lasă scara, hienă... Nu te agăța!

Destabilizezi aparatul! În elicopter nu încap decât eu și pilotul cu ochelari à la Tom Cruise. Țsta e răspunsul exact la întrebarea de cinci mii de puncte pe care ai să ți-o pui singură.

ARGANE: De ce, Bertrand, de ce?!

BERTRANDT: Nu te criza!!! Nu e din cauza ochelarilor fumurii ci pentru că are o capacitate de fix numai două locuri... Și chiar dacă ar fi avut trei sau un milion, pentru tine nu s-ar fi găsit niciunul disponibil.

ARGANE: Dar eu, acum, sunt disponibilă... Total, Bertrandt! Am 56, 9 de grade Celsius. Vezi ce lasere eficiente am în priviri?

BERTRANDT: Ești fumată. Nu ai fost decât un cobai... un porcușor de Guineea, o chinchilla, de altfel ca și tălâmbete alea de surori Ecrin... „Porcușorul de Guineea să nu fie ținut de unul singur în cușcă; sau numai în cazul în care e (strict) necesar” – recomandă cu insistență S. Sutherland și M. Festing in The Universities Federation for Animal Welfare Handbook on the care and Management of Laboratory Animals, 1989.)

ARGANE: Ediția era din 1987... Nu se poate să mă lași singură, cameleonule, mai ales acum când am ajuns la 71, 2 de grade... Nici nu realizezi cât de greu e să te precipiți din al nouălea cer fără o parașută verificată. Am să înnebunesc singură.

BERTRANDT: Mută-te cu un etaj mai sus, la surorile Ecrin. Integrează-te în cenacul. Să înnebuniți în grup, frecând motanul violatorsen pe spate.

ARGANE: De ce, Bertrand, de ce?! rezumă!

BERTRANDT: Fie!... Ca să înțeleg cum trebuie să abordez interpretarea Capriciilor am încercat să mă transpun total în pielea nebunului de Niccolò și, pentru asta, am avut nevoie de o micuță vacanță; am avut nevoie să vă cunosc, să vă dezvelesc total sufletele, să vă văd așa cum sunteți de fapt în realitate, cu tot albul vostru slab, cu toate întunecimile voastre intense. Studiu de caz. Da, da, despre voi era vorba în toate partiturile alea tocite. Îmi pare bine că mi-am dat seama la timp... Poți să fii mândră. Experimentul Paganini e o reușită!!!

ARGANE: Pentru cine?! Fiaro! Crezi că tu ești altfel? Cine ești tu ca să mă judeci, ca să ne judeci, chiar și de dragul acestui experiment odios?!... Te rog, nu mă părăsi... Adu-ți, adu-ți aminte cum ne-am cunoscut acum două veri...

BERTRANDT: Ierni, Argane, ierni și erau trei. Cel mai mare coșmar al unui violonist este gerul... Știi câți dintre soldații germani,

care fuseseră anterior profesori de muzică, au mai supraviețuit iernii rusești?

ARGANE: ...Eram atât de frumoasă și purtam o fantastică rochie strălucitoare, cât un abajur!

BERTRANDT: Gorgona, Gorgona! E normal să te înșeli pentru că nu te-ai uitat în viața ta într-o oglindă. Nu ești decât o amărâtă de coafeză cu doliu sub unghii, îndrăgostită iremediabil de vocea lui Marlon Brando... De azi înainte am să fiu, peste tot unde mă voi duce să concertez, oglinda ta. Vei deveni foarte populară, ca un etalon... Toată viața, draguțo, ai purtat doar pantaloni negri cu vipușcă, mulați desigur că ai tuturor cocotelor, ca să atragă din start atenția...

ARGANE: 212 grade Fahrenheit! Gata, îmi sar capacele, am ajuns la temperatura ideală de fierbere! Divorțează de obsesia Paganini, pentru mine! Nu se poate să nu-ți aduci aminte, iubitele meloman, de rochia aia demențială prin care mi se vedeau chiloțelii cu șnur!

BERTRANDT: Singurul model de chiloți pe care l-ai purtat de când te cunosc a fost acela de budigăi. Poți să te verifici și să te răsverifici... coafezo!

ARGANE: Ai jucat atât de perfect. Aveai un aer atât de pierdut. Parcă voiai să fugi de ceva sau de cineva...

BERTRANDT: În tinerețe, am luat câteva lecții de actorie de la maestrul Budău... Mi-a mers...

ARGANE: Mare noroc ai avut cu „maestrul” ăsta obscur... Sper să nu sfârșească prea bine; sper ca atunci când o să primească „Ursul de aur” să plonjeze, cu capul lui pătrat, direct pe betonul armat din fosă.

BERTRANDT: Erai, de fapt, o victimă sigură ca toate coafezele... Oricum, cred că aș fi reușit și fără ajutorul lui nedeinteresat. De obicei, cei prea plini de sine sunt victime garantate... Trebuie să știi numai să le întorci cum se cuvine cheița.

ARGANE (*dând, resemnată, drumul la scară*): Cheița?! Ce cheiță?!... De ce, Bertrand, de ce?! Spune-mi, a meritat?... A meritat?... A meritat?

BERTRANDT: Dixit!

„Gloria! Gloria!” atinge apogeul. Elicopterul eliberat reușește, în sfârșit, să decoleze razant, ca o libelulă zburdalnică.

Scena 15

(Perfectto, Cellia, Silver Boy)

CELLIA: Hering?! De unde, hering?! Nu pot să suport heringul!

Cred, c-am descoperit. Ah, sud-americancele astea primitive, transpiră ca niște catâri! Marchează peste tot, neglijentele, pe unde trec... De unde se dă drumul la aerul condiționat în măgăoaia asta?... Hei, mă ascultă cineva?!

SILVER BOY (*suspicios de agitat*): Bum-bum! Suntem cu sacii în vagon! Au iscălit mocofanii! Au iscălit!!!

CELLIA (*suspicios de veselă*): În sfârșit! Să ciocnim, prieteni, șampania de 10.000 de \$! Silver Boy, lasă să curgă șampania gârlă de pe pieptul meu direct în pahar! Nebunaticule! Sunt toată un fior!!! Ahhh! Dacă ar trebui să mă botez în clipa asta, Fiorellia mi-aș pune numele... Textilele, textilele! Să facem o băiță generală cu șampanie!

PERFECTTO (*suspicios de relaxat*): Ta-ram, ta-ram! Șarpele cu clopoței face pipi-n chilotei! (*toarnă șampanie în locul indicat*)

SILVER BOY: Respect, Perfectto, respect! Le-am tras-o, soră Fiorellia, le-am tras-o la toți poponarii ăia cu papion!... Mai bine șampanie decât cucută, înfiorată Cellie... Ahhh! Toată lumea e la picioarele noastre, mai precis ale tale, Perfectto. Genială ideea de a te retrage atâta timp printre țărănuțe în cătunul ăla depopulat. Genial schimb de experiență... Ca să îți adaugi plusvaloare, trebuie musai să te retragi un timp corespunzător de pe piață. Asta da tactică. O adevărată lecție de marketing. Bravissimo, meștere! Turneul ăsta le-a arătat tuturor cine dă tonul în muzică, cine este cu adevărat șeful.

CELLIA: Pentru Paganini! Pentru experimentul Paganini!

SILVER BOY: Pentru maestrul maestrilor! Pentru Perfectto! El cameleone! Respect!

PERFECTTO: Cu ce mână dai cu aia primești! Pentru dorință! Ce-i al vostru este și al meu, ce-i al meu nu vă interesează... Glumă! mai ușor cu pupăturile! Aveți grijă, fericiților, să nu-mi udați, să nu-mi călcați totuși pe făbrița de dolari... Este o Guarnieri din 1723!

SILVER BOY: Ce Guarnieri?! Avem atâtea bani că ne putem permite s-o izbiră de pereți și s-o înlocuim cu douăzeci, treizeci de Stradivarius... În sfârșit, marile televiziuni sunt moarte după muzică. Sunt prinse de nas! Au scos definitiv din grilele de transmisie fotbalul în direct și l-au înlocuit cu muzica clasică. „Mari maestri, mari interpreți”! Îți vine să crezi, Cellia? Au iscălit mocofanii! Au iscălit!!! Îți vine să crezi, Perfectto?

PERFECTTO: Nu. ăsta este cel mai mare rău care putea să ți se-ntâmple.

CELLIA: Ptiu! Pișcă-te, dragule, de umăr... Șampanie!!!

PERFECTTO: V-ați gândit vreodată cum ar fi să torni tacticos în closet o șampanie de 10.000, de 30.000, de 50.000, de 100.000 de \$?

SILVER BOY: Ha-ha-ha! Bună! Bună! Să ne bărbierim cu șampanie!

CELLIA: Eu sunt prima! Damen waltz! Cielito Lindo!

PERFECTTO: Ay, ay, ay, ay, canta **y** no llores, / Porque cantando se alegran, / Cielito Lindo, los corazones...

CELLIA: Ay, ay, ay, ay, canta **y** no llores, / Porque cantando se alegran, / Cielito Lindo, los corazones...

SILVER BOY: Ay, ay, ay, ay, canta **y** no llores, / Porque cantando se alegran, / Cielito Lindo, los corazones...

CELLIA (*între Perfectto și Silver Boy*): Ay, ay, ay, ay! Sunt atât de fericită, Perfectto. Extrem. Am realizat că pot fi fericită și fără amărățul ăla de Metropolitan în care am schelălăit spre tavan aproape douăzeci de stagiuni. Tot ceea ce mi-e drag stă acum lângă mine. Nutresc o fericire dublă.

Sărută cu patimă mâinile și picioarele lui Perfectto, în timp ce este mângâiată discret pe spate de Silver Boy.

CELLIA: Dac-ai ști, Perfy, câtă invidie plutește acolo, câtă energie negativă e întipărită în varul din culise... Odihnește-te! Trecutul să rămână trecut... Odihnește-te! O meriți din plin! Am schimbat toate mobilele, toate clanțele pentru șederea noastră în acest apartament de lux. Am antamat cele mai scumpe materiale, cei mai în vogă decoratori. Am pus peste tot flori sintetice; nu din economie, dragule, nu (**cum ai putut să crezi asta de la dragă Cellia ta?!),** ci pentru că astea sunt mai ochioase și par mai vii decât cele naturale. Au și un dispozitiv minuscul, bine camuflat, care aruncă (**sic!**) câte-un jet de parfum exotic ori de câte ori te apropii de ele și și mai și cântă arii celebre în maghiară. Totul e să faci setările corecte... Îți place ce-a ieșit, iubitule? Nu-i așa că ești mut de uimire?

PERFECTTO: Mai mult mut, deși, dacă mă uit mai atent, nu seamănă totul decât cu o încropeală, cu o amărată de haltă.

CELLIA: Răule. Aici e vorba de o concepție elaborată... Nu știu cum se face că micile tale răutăți mă fac, parcă, să tânjesc și mai mult după tine. Întotdeauna am fost ahtiată după bărbați celebri și cu... talent, cred că ți-ai dat seama de prima oară, când mi-ai achitat nota aia lungă de plată care ajungea până la ieșirea din bar... Chiar ai și haz,

știi?! Până și caricatura aia aiuristică, cu iepurii atârnați de urechi pe sârma de rufe, pe care ai făcut-o cu săpunul roz, la prânz, pe oglinda din baie, m-a făcut să zâmbesc.

PERFECTTO: Nu-mi pune în cârcă lucruri de care nu-mi aduc aminte, de care nu sunt responsabil. Astăzi nici nu am avut nevoie să intru acolo; și apoi să desenez chiar și un singur amărât de șoșoi ar fi performanță incredibilă... De altfel, la școală, reușeam să-mi exasperez profesorii de arte mângăind numai interminabile cârduri de ciori.

CELLIA: ...Mi-am zis, nu te enerva Cellia, e numai o pasageră excentricitate, se dă el pe brazdă; mâine dimineată menajerele sud-americane au să șteargă totul, au să facă totul bec, exact ca înainte... lasă-l să mai copilărească. Cine știe ce apucături a căpătat pe unde a fost... Merită.

PERFECTTO: M-am săturat să stau la masă cu râmele, m-am săturat să stau la masă cu bufnițele.

SILVER BOY: Odihnește-te, geniule scârțâitor, ai muncit destul în ultimul timp. După un concert infernal ca ăsta și o singură cupă de șampanie poate să te dea gata. Bagă în tine până dă pe alături. Așa, așa... Nu-ți face griji, aici nu te vede absolut nimeni. Clădirea asta securizată poate ține orice paparazzo la respect. Verificat... Bagă, bagă!

PERFECTTO: M-am săturat să stau la masă cu broaștele țestoase, m-am săturat să stau la masă cu ulii.

CELLIA: Da, da, e beat! E prima oară când îmi apare în starea asta... delicată. Ajută-mă, Silver Boy, să-l întindem pe pat. Da, da, ușurel iubitele, năucule, nu-ți facem niciun rău; te descălțăm, ne descălțăm doar, te dezbrăcam, ne dezbrăcam doar... Ai nevoie doar de puțină odihnă.

PERFECTTO: Exact cum ai zis tu, Argane... Totul e să faci setările corecte... Ay, ay, ay, ay... Vreau... vreau să stau la masă cu elefanții.

Slobozește un convingător strigăt de Tarzan, marca Johnny Weissmüller.

SILVER BOY: Și eu cu Grizzly bear! Musai... Cellita, bombonico, pune-ți ceva pe tine; cred că a sosit camerista cu cina, îl țin eu de umeri; deschide-i, te rog, proastei.

CELLIA: Vin! Vin imediat!

PERFECTTO: „Dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul... ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă...” Vreau... vreau să stau la masă cu elefanții... ai grijă să faci... să facem setările corecte...

SILVER BOY: Se aranjează... Nu acum, e prea târziu. Mâine... Potolește-te, idiotule, altfel îți dau una peste bot de nu te vezi! Când ai să-ți descoperi vânătaia de Panda mâine dimineață, draga ta de Cellia, draga mea de Cellita o să-ți povestească, de-a fir a păr, cum ai alunecat din cauza alcoolului pe parchetul intens lustruit și ce mare noroc ai avut (din cauza mea, desigur) că ai rămas cu tendoanele întregi. Pentru mai multă credibilitate o să spargem câteva pahare groase lângă bar și o să-ți turnăm o sticlă întreagă de vodcă în păr... Fii cuminte! Mâine dimineață, aranjez cu directorul grădinii zoologice. În definitiv, asta e una doar dintre cele mai mici excentricități ale artiștilor cu care am avut de a face... Vom pune în fața cuștilor o masă lungă, cu fața albă de damasc și cu multe, multe lumânări și ghirlande de banane. Da, da și ananas... Facem, facem și o conferință de presă care se va termina cu o interminabilă bătaie cu frișcă între reporteri.

CELLIA: Ai primit, am primit o scrisoare...

SILVER BOY: Cine...?

CELLIA: Cred c-o fi de la Amprents. L-a adus un misterios moșneag în uniformă, Chips ori Stips dacă nu mă-nșel.

SILVER BOY: Exclus! Toți angajații vilei au până în treizeci de ani.

CELLIA (*veselă și netulburată*): Spunea că are o datorie morală față de mister Perfectto... De altfel, pe plicul ăsta nu scrie decât: „Pentru tine!”... scrisul mi se pare, cumva, cunoscut, asta dacă nu... Șampania asta își merită toți banii.

PERFECTTO (*bâiguind*): E o poșircă remarcabilă, Argane...

SILVER BOY: Sigur. Prostii. Cei de la Amprents nu comunică niciodată prin scrisori. E stabilit ferm prin contract, ca și securizarea de intruși a vilei... Să nu fie cumva de la vreuna din disperatele lui „descoperiri” seduse și abandonate... Alo! Poarta!... Poarta?!

CELLIA: O, Boy, Boy, Boy! Porcușorii de Guineea nu știu să scrie ori să compună pentru că sunt doar niște porcușori... Nu-i așa?!

SILVER BOY: „Ascultă, tipule! Să nu crezi că poți fi de negăsit, chiar dacă te-ai pitit în cuibușorul acela din care nu mai ieși decât noaptea în limuzine blindate... Contractul rămâne contract și nu vreau ca, din cauza hachițelor tale ciclice și total previzibile desigur, să rămân „geniule labil” și de data asta cu expozițiile suspendate. Tablourile tale cu nuduri încă se cer ca apa caldă, cică relevă nu știu ce... Nu-mi pasă de depresiile tale reale ori inventate și, ca să fiu așa

cum îți place ție, adică enorm de sincer, chiar mă doare într-un loc dosnic de ele... Sunt tot soiul de metode de a te determina să te reîntorci la pictură. La adevărata pictură...

Mă dezamăgești, mister Bertrant, după toate câte am făcut, construit și aranjat pentru tine. Prietenii noștri de pe Wall Street îți mai acordă o șansă. Ultima. Nu e frumos să-i dezamăgești... Ce dracului ești atât de ciufut? Ești în culmea gloriei, mulți te socotesc un nou Rembrandt (Bertrant-Rembrandt!); de ce, de ce vrei să dai cu piciorul la absolut tot, la tot ce-am clădit, la tot ce-am construit împreună?!

Golden Boy.

P.S. Gândește-te la bunăciunea de Mireille, căreia i-ai dat vagi urme de speranță cu flit și care a renunțat definitiv la Roland Garros în favoarea ta și a carierei tale... Mizerabilule... ce femeie!!! mai rar!... Mai gândește-te, gândește-te zugravule, dar nu, nu prea mult".

Perfectto-Bertrand, extrem de lucid, deschide brusc ochiul drept timp de o secundă, după care pare să se scufunde într-un sforăit dezastruos...

SILVER BOY: Prostii! Prostii! La coș!

CELLIA: Alo! Poarta!... Poarta?!

Bertrand-Perfectto se repede fulgerător, în patru labe, la coș, de unde înșfacă scrisoarea și începe s-o molfăie foarte sonor.

SILVER BOY: Boule! Din cauza ta era să fac un atac de inimă! Da, da, să ne facem puținel de cap, păpușico, Cielito Lindo! Care ochi vrei să i-l umflu?! Să ne facem puținel de cap! (cu ochii ieșiți din orbite) Ce-ai înlemnit?!!! Cretino! Sparge chiar acum paharele astea groase! În colț, Cielito! În colț! Sparge-le definitiv!

CELLIA: Alo! Alooo!... Poarta?!... Poartaaa?!

CORTINA